

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: L. T.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2016, č. j. KUJI 59477/2016, sp. zn. OOSČ 635/2016 OOSC/213,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu Žďár nad Sázavou, odbor dopravy, ze dne 10. 6. 2016, č. j. OD/463/16/RS (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „silniční zákon“), za který mu byla uložena pokuta ve výši 2 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a v souladu s § 125c odst. 5 písm. f) silničního zákona. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 13. 3. 2016 ve 22:15 hod. na silnici I. třídy č., v ulici v obci (u zpomalovacího semaforu u domu č. ... ve směru jízdy od ulice v obci), řídil motorové vozidlo C. B., RZ:, když silniční radarový rychloměr RAMER10 C zaznamenal u předmětného motorového vozidla rychlost 75 km/hod. Rychlost byla naměřena příslušníky policie v úseku, kde je dovolena maximální rychlost 50 km/hod. Po zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/hod. byla žalobci jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 72 km/hod., čímž řidič překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o minimálně 22 km/hod. Uvedený přestupek žalobce spáchal z nedbalosti tím, že svým jednáním porušil povinnost uvedenou v § 18 odst. 4 silničního zákona a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona.

II. Shrnutí žalobní argumentace

4. Ve včas podané žalobě žalobce především namítal, že v měřeném úseku ulic a je rychlost upravena dopravní značkou č. B20a, která zvyšuje nejvyšší dovolenou rychlost na 70 km/hod. Z toho důvodu je provedená právní kvalifikace nesprávná, neboť žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jen o 2 km/hod., což má zcela zanedbatelnou společenskou škodlivost. K uvedenému žalobce předložil fotodokumentaci z místa přestupku pořízenou dne 14. 3. 2016 na ulici ve směru na ulici naproti domu č. p. ve, kterou současně navrhl provést k důkazu.
5. Žalobce dále namítal, že výrok prvostupňového rozhodnutí není dostatečně určitý, neboť z něj není patrné, jakou zjistil formu zavinění. Z výroku totiž vyplývá, že měl žalobce spáchat údajný přestupek „minimálně z nedbalosti“. Není tak zřejmé, zda vzal správní orgán za zjištěnou nedbalost vědomou či nevědomou. Použité slovní spojení „minimálně z nedbalosti“ dokonce podle žalobce připouští i zavinění v těžší formě, a to dokonce ve formě úmyslu. Výrok tedy není dostatečně určitý. Podle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny a dále mj. formu zavinění. Za mimořádně příléhavé shledal usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 3. 2009, sp. zn. 7 Tdo 185/2009, podle něhož *„forma zavinění má dvě alternativy, avšak žádný ze soudů nijak nespecifikoval, zda jde o úmysl přímý nebo nepřímý, přičemž z hlediska míry zavinění jde o významnou okolnost, která je*

důležitá pro hodnocení stupně společenské nebezpečnosti činu.“ Podle žalobce tak nemá výrok „o jakémkoliv“ zavinění žádnou oporu v odůvodnění.

6. Žalobce dále namítal, že prvostupňové rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť jeho výrok a odůvodnění jsou v rozporu. Z výroku rozhodnutí lze totiž dovodit, že správní orgán připustil zavinění ve formě úmyslu, avšak z odůvodnění rozhodnutí lze dovodit zavinění ve formě vědomé nedbalosti. K tomuto žalobce poukázal na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, jenž odkazuje na nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, když taková rozhodnutí postrádají základní zákonné náležitosti a nelze z nich seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, přičemž zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů a jejich výrok je v rozporu s odůvodněním. I přesto, že je v nyní přezkoumávaných rozhodnutích uveden v odůvodnění konkrétní závěr o formě zavinění, nemůže to napravit skutečnost, že ve výroku tento údaj chybí. K tomu žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 9 As 290/2014-53.
7. Žalobce dále v žalobě rozporoval obsah odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. Správní orgán měl k závěru o zavinění ve formě nedbalosti vědomé uvést, že *„řidič ví při jízdě, jakou rychlostí jede, a že se protiprávního jednání dopouští – pouze spoléhá na to, že v daném místě není prováděno měření rychlosti. Takové chování svědčí o jeho nedisciplinovanosti a nezodpovědnosti. V tom případě byl přestupek spáchán z nedbalosti vědomé (pachatel věděl, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší). Spolehlivě lze tvrdit pouze zavinění přestupku z nedbalosti.“*
8. Žalobce odmítl, že by věděl, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost, která v místě měření byla podle něj stanovena na 70 km/hod. I kdyby byla stanovena na 50 km/hod. (jak tvrdil žalovaný), nepovažuje žalobce úvahy správního orgánu za dostatečné. Žalobci bylo kladeno za vinu, že rychlost v obci překročil o 22 km/hod., přitom rychlost překročil toliko o 2 km/hod. Žalobce současně odmítl, že by věděl, že jede rychlostí 70 km/hod. Měl za to, že jede v souladu s místní úpravou, a to do 70 km/hod. Pokud pak provedené měření rychlosti proběhlo správně a žalobce skutečně jel rychlostí 72 km/hod., lze toto vysvětlit pouze tak, že nevědomky na chvíli překročil hranici 70 km/hod. Překročení rychlosti o 2 km/hod. nelze dle judikatury rozpoznat. Naopak od držitele řidičského oprávnění lze očekávat způsobilost rozpoznat rychlost řízeného vozidla s tolerancí ± 5 km/hod. V dané věci nebylo prokázáno, že žalobce věděl, že jede rychlostí 72 km/hod., pročez takový závěr byl předčasný, když ve věci nebylo prokázáno, že by se žalobce právě ve chvíli, kdy byl změřen, díval na rychloměr. Současně tvrzené překročení spodní hranice dané skutkové podstaty bylo natolik bagatelní, že nelze srozumění žalobce s rychlostí vozidla presumovat již z obecné způsobilosti držitele řidičského oprávnění. Odůvodnění závěru o vědomé nedbalosti žalobce je tak nedostatečné co do vědomosti žalobce o tom, jakou rychlostí jel. Přitom zavinění musí zahrnovat všechny znaky skutkové podstaty. Nutno aby správní orgán poskytl přezkoumatelné úvahy o tom, jak dospěl k závěru, že žalobce věděl, že překračuje rychlost o více jak 20 km/hod. To se však správnímu orgánu ve věci nepodařilo. Ke svým úvahám žalobce odkázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 2. 2007, sp. zn. 8 Tdo 122/2007. S ohledem na shora uvedené je prvostupňové správní rozhodnutí podle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ačkoliv v souvislosti s definicí vědomé nedbalosti použil prvostupňový správní orgán tzv. neurčitý právní pojem „přiměřené důvody“, nijak neobjasnil jeho význam a

obsah. V tom žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů. K neurčitým právním pojmům žalobce odkázal na rozsudek NS ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014-86. Žalobce závěrem k této námitce uvedl, že zásada in dubio pro reo se uplatní pouze ve věcech skutkových a nikoliv v otázce zavinění, neboť zavinění je otázkou právní.

9. Žalobce dále namítal, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí není uvedeno, že s odsouzením z údajného přestupku je spojen též bodový postih ve smyslu přílohy k silničnímu zákonu. To je podle žalobce v rozporu s § 77 zákona o přestupcích, jenž stanoví, že výrok musí obsahovat též druh a výměru sankce. Dle recentní judikatury NSS je záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů trestem, a tedy sankcí za přestupek. Z uvedeného tedy plyne, že výrok správního rozhodnutí o vině z „bodovaného“ přestupku musí obsahovat údaj o tom, že s odsouzením je spojen bodový postih, neboť jde o druh sankce, která je za přestupek ukládána. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, z něhož vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b silničního zákona je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Na základě shora uvedených důvodů považuje žalobce správní rozhodnutí za nezákonné.
10. Žalobce rovněž napadal úvahy správního orgánu o tom, že se měl přestupku dopustit v obci. Prvostupňový správní orgán totiž toto své tvrzení opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované a neuvedl, z jakého podkladu zjistil, že žalobce projel okolo dopravní značky značící začátek obce, nebo zda zde taková dopravní značka vůbec byla umístěna. Takovým postupem prvostupňový správní orgán založil nepřezkoumatelnost svých tvrzení. V otázce nepřezkoumatelnosti žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, podle něhož je nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů založena na nedostatku důvodů skutkových. Prvostupňový správní orgán sice uvedl, že začátek obce označuje informativní směrová značka č. IZ 4a „Obec“ a její konec následně označuje informativní směrová značka č. IZ 4b „konec obce“, avšak neuvedl, jak tuto skutečnost zjistil, zda na základě místního šetření, z úřední znalosti atp. Žalobce si je navíc jist, že žádnou citovanou značku nemíjel. Současně žalobce rozporoval, že prvostupňový správní orgán nijak nevysvětlil pojem obec, ačkoliv jde o neurčitý právní pojem, a není tak zřejmé, zda měl na mysli tento pojem ve významu silničního zákona, zákona katastrálního anebo zákona o obcích. Přitom žalobce si nemusel být vědom toho, že je v obci, neboť podle jeho slov byla naprostá tma a při své jízdě nemíjel žádné svítící veřejné osvětlení a neviděl žádnou zástavbu, která se nachází v zastavěném území.
11. Žalobce závěrem namítá, že má pochybnosti o měření rychlosti, tedy zda proběhlo řádně, zejména v souladu s návodem k obsluze. Za tímto účelem nechal zpracovat odborný posudek, který předloží soudu při jednání.
12. Na základě výše uvedeného žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

13. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že v posuzované věci žalobce podal proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí blanketní odvolání, ve kterém zcela absentovaly

jakékoliv odvolací důvody a argumentace k nim, přičemž obsahové náležitosti odvolání nebyly žalobcem i přes výzvu správního orgánu doplněny. Krajskému soudu je nepochybně dobře známa tato procesní taktika volená ze strany zástupce žalobce, jenž zastupuje různé osoby obviněné z přestupku. Žalovaný je nucen konstatovat, že zástupce žalobce Ing. M. J. na výzvy správních orgánů v určitém procentu případů vůbec nereaguje, odvolání nejsou doplňována argumenty, které měly být uplatňovány ve správním řízení o přestupku, se kterými se měl vypořádat žalovaný jako odvolací orgán, a jsou předkládány až prostřednictvím advokáta Mgr. Jaroslava Topola k posouzení ve stadiu přezkumu ve správním soudnictví. Vzhledem k četnosti případů je na místě posoudit, zda se nejedná toliko o účelovou obstrukční taktiku. Uvedenou otázkou se též zabýval rozšířený senát NSS pod sp. zn. RS 7/2016.

14. Žalobce má za to, že řádně přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, a vzhledem ke skutečnosti, že neshledal žádný důvod, který by vedl k jinému posouzení věci, bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.
15. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Další podání žalobce

16. Dne 26. 2. 2019 žalobce doručil soudu přípis, v němž uvedl, že si nechal zpracovat odborný posudek za účelem ověření, zda bylo měření rychlosti v jeho případě provedeno správně. Současně uvedl, že vedle tohoto odborného posudku překládá také čestné prohlášení k osvědčení rozhodných skutečností.
17. V připojeném čestném prohlášení (bez uvedení data) žalobce prohlásil, že dne 13. 3. 2016 byl v pozdních večerních hodinách zastaven hlídkou Policie ČR a bylo mu sděleno, že řídil vozidlo nedovolenou rychlostí, a to 75 km/hod. K této skutečnosti v čestném prohlášení uvedl, že zcela jistě nejel takto rychle, protože chtěl řešit otázku své viny před správním orgánem. V době policejní kontroly si všiml, že bylo levé přední kolo služebního vozidla viditelně podhuštěné. Před konzultací se svým právním zástupcem si ještě nebyl vědom, že by tato skutečnost mohla mít vliv na přesnost měření, a proto ji nenamítal. Žalobce dále v čestném prohlášení uvedl, že před příjezdem k předmětnému přechodu zrovna dokončoval úhybný manévr, při kterém se snažil vyhnout zvířeti, nejspíše kočce na vozovce. Důležitost této skutečnosti se opět dozvěděl až od svého právního zástupce, a proto ji nenamítal při policejní kontrole.
18. K přípisu žalobce, jenž byl soudu doručen dnem 26. 2. 2019, žalobce připojil Odborný posudek č. 106/2018 vypracovaný zhotovitelem Česká metrologická kancelář s.r.o. se sídlem v Praze 2, Americká 362/11. Posudek se týkal provedeního měření rychlosti vozidla C. B., RZ: ze dne 13. 3. 2016 ve 22:15 hod., rychloměrem RAMER10 C. Uvedený posudek byl vypracován na základě požadavků zadavatele – žalobce za účelem doplnění dokazování v právní věci vedené pod touto spisovou značkou. V posudku byly přezkoumány objektivní skutečnosti, svědčící o správnosti či nesprávnosti provedeního měření rychlosti. Použitou literaturou byl samotný návod k obsluze rychloměru. Dále bylo ověřeno místo měření, a také údaje uvedené v ověřovacím listě rychloměru, když sériové číslo uvedené na fotografii z měření rychlosti odpovídalo zařízení, pro nějž byl

ověřovací list vydán. Dále také změřená rychlost 75 km/hod. odpovídá policejnímu záznamu o přestupku. Dále byla konstatována řada obecně platných podmínek vyplývajících z návodu k obsluze rychloměru, které jsou důležité pro správnost měření (např. použití schváleného měřicího zařízení, správné nastavení měřicího zařízení a vozidla, správný rozměr a nahuštění pneumatik atd.). Při přezkoumání předmětného měření byly údajně posouzeny všechny dostupné parametry. V záznamu z měření je uvedeno, že byl dosah zařízení nastaven na 20 m. Z tohoto důvodu může být vyloučen vznik reflexe, pokud nejsou objekty reflexy vyvolávající zcela zřejmě viditelné na snímku z měření. Při přezkoumání místa měření byl učiněn závěr, že měřený úsek, na kterém bylo provedeno měření, je přímý a bez zatáčky. Lze konstatovat, že místo měření splnilo nároky návodu k obsluze měřicího zařízení. Odborný posudek se dále vyjadřoval k prohlášení žalobce v jeho čestném prohlášení, kde zmínil, že při řízení vozidla se v době měření vyhýbal objektu na vozovce, čímž se jeho vozidlo zřejmě nepohybovalo rovnoběžně s komunikací. Podle posudku by obsluha měřicího zařízení tuto skutečnost nemohla nijak zvrátit, avšak podle posudku by to znamenalo, že došlo k vychýlení měřicího úhlu a rychlost měřená radarovým zařízením by nebyla tou rychlostí, kterou se měřené vozidlo pohybovalo. Dále bylo v odborném posudku reagováno na tu část čestného prohlášení žalobce, v němž uvedl, že si všiml nedostatečného tlaku v levé přední pneumatice policejního měřicího vozidla. K tomu bylo v posudku uvedeno, že nedostatečný tlak v pneumatice spojený s deformací pláště má vliv na hodnotu měření vlastní rychlosti, kterou měřicí zařízení potřebuje pro správné určení rychlosti měřeného vozidla. Při nižším poloměru pneumatiky se kolo musí otočit vícekrát pro ujetí konstantní vzdálenosti. Obsluha tak může provádět kontrolu „radar podle tacho“, kdy dojde pro nepohyblivé objekty k ověření, zda je vlastní rychlost měřena správně. Z protokolu o ústním jednání, kde je zaznamenáno vyjádření svědka – policisty B., nevyplývá, že by obsluha podobné ověření prováděla. Za této situace posudek konstatuje, že hodnota změřené rychlosti mohla být ovlivněna i nedostatečným tlakem v pneumatice vozidla.

V. Další vyjádření žalovaného

19. Žalovaný v podání ze dne 11. 3. 2019 reagoval na předložené odborné vyjádření, které si nechal žalobce zpracovat. Podle žalovaného je odborné vyjádření zaměřeno na měření rychlosti, kdy je měřicí vozidlo (vozidlo policie) v pohybu. V projednávané věci však probíhalo měření rychlosti z pevného stanoviště, tzn. že vozidlo policie v době měření rychlosti stálo. Pomine-li žalovaný otázku věrohodnosti a odborné úrovně předloženého odborného posudku, závěry v něm učiněné nemají žádný dopad na posouzení otázky správnosti měření rychlosti ze strany policie v nyní projednávané věci. Žalovaný proto setrval na nedůvodnosti žaloby a navrhl její zamítnutí.

VI. Replika žalobce

20. V podání, které bylo doručeno soudu dne 20. 3. 2019, se žalobce a jeho právní zástupce nejprve omluvili z nařízeného jednání s tím, že na jednání již nadále netrvají. Žalobce se dále vyjádřil k výtce žalovaného, že žalobce podal pouze blanketní odvolání. Podle žalobce takový postup nezabavoval žalovaného povinnosti postupovat podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož

většina žalobních námitek spočívá v namítané nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti, pak žalobce má za to, že si žalovaný těchto vad prvostupňového správního rozhodnutí měl povšimnout i bez návrhu, tedy v případě blanketního odvolání. Žalobci dále ani není zřejmé, v čem by měla spočívat účelovost jeho postupu, pokud námitky uplatnil až v žalobě a nikoliv již v odvolacím řízení. Svým postupem uškodil žalobce jedině sobě, neboť pokud by námitky uplatnil již v rámci správního řízení, prvostupňové odsuzující rozhodnutí by zřejmě nenabýlo právní moci. Není proto zřejmé, jaký by žalobce mohl mít prospěch z toho, že námitky uplatněné v žalobě nebyly uplatněny již v odvolacím řízení.

21. Argumentace žalovaného je lichá a používáním slov jako „obstrukce“ či „procesní taktika“ má zřejmě zakrýt skutečnost, že i žalovaný si je vědom toho, že žalobní námitky jsou důvodné. V této souvislosti žalobce zopakoval, že podání toliko blanketního odvolání nezbavuje odvolací orgán povinnosti přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy. Na tuto povinnost však žalovaný rezignoval.
22. Žalobce nikdy neměl povinnost podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, toto je jen jeho právem, a tím spíše neměl povinnost doplňovat důvody podaného odvolání a upozorňovat žalovaného na nezákonnost rozhodnutí a řízení v I. stupni. Ze správního řádu, konkrétně z § 89 odst. 2 a § 50 odst. 3 cit. zákona, vyplývá povinnost žalovaného zabývat se podaným odvoláním řádně i tehdy, pokud je podáno odvolání bez důvodů. V této souvislosti žalobce poukázal na podle něj přílehlavé usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 2. 5. 2017, sp. zn. 10 As 24/2015.

VII. Jednání před krajským soudem dne 26. 3. 2019

23. Podáním ze dne 20. 3. 2019 omluvili žalobce a jeho právní zástupce svoji účast při nařízeném jednání z toho důvodu, že na jednání již dále netrvají, a dále proto, že žalobce neobdržel očekávané finanční prostředky, pročež nemůže vynaložit cestovní náklady na cestu k soudu, které mu pravděpodobně nebudou nahrazeny. Telefonicky omluvil dne 26. 3. 2019 svoji účast při jednání také žalovaný. Současně souhlasil s projednáním věci v jeho nepřítomnosti. Soud tedy projednal věc v nepřítomnosti účastníků řízení a jejich zástupců. Vzhledem k důkazním návrhům žalobce, které žalobce uplatnil v žalobě a předložil je až dne 26. 2. 2019 (na písemnou výzvu soudu), soud přečetl k důkazu žalobcem předložený odborný posudek č. 106/2018 České metrologické kanceláře s.r.o. ze dne 4. 1. 2018 ve spojení s čestným prohlášením žalobce (odborný posudek na řadě míst odkazuje právě na čestné prohlášení žalobce). Shlédnuta byla k důkazu rovněž fotografie ze dne 14. 3. 2016 předložená žalobcem. Zjištění a závěry z provedeného dokazování budou rozebrány ve výkladu níže v souvislosti s vypořádáním žalobních námitek. V závěru jednání soud vyhlásil rozsudek.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

24. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

25. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry odpovídají skutkovému ději, uvedenému v kapitole I. tohoto rozsudku, na kterou pro stručnost odkazuje.
26. Žalobní námitky soud vypořádal následovně. Žalobce nejprve namítal, že vozidlo řídil v úseku ulic Bezručova a Jungmannova, kde je nejvyšší povolená rychlost upravena na 70 km/hod. značkou č. B20a. K uvedenému žalobce předložil fotografii z místa přestupku, pořízenou dne 14. 3. 2016, na ulici Bezručova ve směru na ulici Jungmannova za ulicí Zelenohorská, naproti domu č. 51. Z tohoto dle něj vyplývá, že překročil nejvyšší povolenou rychlost pouze o 2 km/hod., což představuje zanedbatelnou společenskou škodlivost.
27. Krajský soud nemůže citovaným námitkám přisvědčit. Z dokazování provedeného před správním orgánem jednoznačně vyplynulo, že žalobce řídil na silnici I. třídy č. v ulici v obci ve směru jízdy od ulice do centra města, přičemž byl změřen u zpomalovacího semaforu u domu č. silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, jenž byl instalován v policejním vozidle hlídky policie, která na uvedeném stanovišti prováděla dne 13. 3. 2016 výkon služby. Žalobce nebyl ve správním řízení aktivní, neúčastnil se ústního jednání, nebyl přítomen ani výpovědi svědka – policisty (jeho zástupce coby zmocněnec se též z jednání omluvil s tím, že nepovažuje svoji přítomnost za potřebnou) a rovněž ani v podaném odvolání žalobce neuvedl žádné konkrétní námitky. Přesto je třeba ve shodě s žalovaným uvést, že z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že žalobce řídil vozidlo v obci a jeho rychlost byla také v této obci změřena. Konkrétně byla změřena u zpomalovacího semaforu na ulici Žalobce si musel být vědom toho, že projíždí obcí, neboť mnohokrát míjel zástavbu rodinných i bytových domů, dále přejížděl přes přechod pro chodce nebo kolem světelného semaforu a v neposlední řadě projížděl kolem zastávek MHD. Žalobce je trvale hlášen v městysu – obec, která je vzdálena max. 9 km od okresního města Lze tak předpokládat, že blízké okresní město dobře zná. Jelikož žalobce řídil v době měření vozidlo v obci, platila pro něj povinnost vyplývající z § 18 odst. 4 silničního zákona, podle něž smí jet rychlostí nejvýše 50 km/hod. Žádná jiná úprava rychlosti v předmětném úseku silnice, kde byl žalobce u zpomalovacího semaforu změřen, neplatila. Žalobcem předkládaná „fotodokumentace“ (sestavující z jedné fotografie údajně pořízené dne 14. 3. 2016 v ulici naproti domu č. .. ve) zcela odporuje místu, kde byla rychlost vozidla žalobce měřena. Může se jednat o podvrh či fotomontáž s doplněním dopravní značky (i přesto je však značka nečitelná), anebo o zcela jiné místo. Žádná změna, resp. navýšení nejvyšší dovolené rychlosti v obci v daném úseku nebyla provedena (viz tvrzení policistů v záznamu o přestupku, a také svědecká výpověď policisty B. jako nestranného svědka, když ze všech důkazů vyplývá, že měřený úsek se nachází uvnitř obce s maximální povolenou rychlostí do 50 km/h). Změna nejvyšší dovolené rychlosti v obci by ve zmíněném úseku ani nedávala smysl, zvláště pak u zpomalovacího semaforu, kde byl žalobce změřen. Tento například slouží chodcům k tomu, aby se bezpečně dostali z chodníku na jedné straně ulice na chodník druhé strany ulice, přičemž po obou stranách komunikace se nachází zástavba a chodníky, kde se mohou vyskytovat chodci. Žalobce tedy ničím neprokázal své tvrzení o tom, že v úseku ulice, kde byla rychlost vozidla změřena policisty, byla rychlost upravena dopravní značkou tak, že byla navýšena až na rychlost 70 km/hod. Taková značka se i podle serveru mapy.cz v tomto úseku nenachází.

Pro uvedený úsek platí ust. § 18 odst. 4 silničního zákona, podle něhož může řidič v obci jet nejvýše 50 km/hod. I když by tato nejvyšší dovolená rychlost byla žalobci jakkoliv nepohodlná, nemůže ji svévolně překročit. Pokud byla žalobci v uvedeném úseku naměřena rychlost jízdy 72 km/hod. (už po započtení možné odchylky ± 3 km/hod.), překročil tak žalobce nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 22 km/hod. V žádném případě nešlo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti pouze o 2 km/hod., jak namítal žalobce v souvislosti s namítanou úpravou rychlosti v daném úseku.

28. Žalobce několika dalšími námitkami směřoval proti výroku prvostupňového správního rozhodnutí, který pro něj nebyl dostatečně určitý proto, že z něj není patrná forma zavinění přestupku. I tuto námitku musí krajský soud zcela odmítnout. Podle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat formu zavinění. Této povinnosti dostály dokonce oba správní orgány, když v obou rozhodnutích je uvedeno zjištění nedbalostní formy zavinění předmětného přestupku ze strany žalobce. Z výroku prvostupňového správního rozhodnutí lze doslova citovat, že „žalobce je vinen z přestupku z provozu na pozemních komunikacích dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., kterého se min. z nedbalosti dopustil porušením ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že dne 13. 3. 2016 v 22:15 hod. (...) řídil motorové vozidlo“. Z § 3 zákona o přestupcích vyplývá, že k odpovědnosti za přestupek stačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Ve shodě s tímto ustanovením prvostupňový správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pro spáchání předmětného přestupku není úmyslné zavinění vyžadováno, protože k odpovědnosti za jeho spáchání postačuje zavinění z nedbalosti, a to jak z nedbalosti vědomé (pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí), což bylo naplněno i v tomto případě, tak i z nedbalosti nevědomé (pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). K uvedenému ještě prvostupňový správní orgán doplnil, že u řidičů, jako vlastníků řidičského oprávnění, se předpokládá znalost všech zákonných předpisů upravujících problematiku silničního provozu, tj. že jsou odborně způsobilí k řízení vozidla. S výše uvedeným se krajský soud plně shoduje, z výroku prvostupňového správního rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že v případě přestupku žalobce bylo u něj shledáno zavinění z nedbalosti, a to z nedbalosti vědomé, neboť žalobce jako dospělá a svéprávná osoba a současně držitel řidičského oprávnění, pro jehož získání musel skládat řidičské zkoušky a prokázat znalost všech potřebných a souvisejících právních předpisů, musel vědět, že jeho povinností při řízení vozidla je dodržovat právě tyto právní předpisy, a tedy i z nich vyplývající nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci. Musel tedy vědět, že může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem (bezpečnost provozu), avšak bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že nebude policií změřen, a že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí.
29. Z výše provedeného výkladu je jednoznačně zřejmé, že výrok prvostupňového správního orgánu je dostatečně určitý, je z něj zřejmé zavinění z nedbalosti (v žádném případě toto nepřipouští výklad o zavinění ve formě úmyslu ať už přímého či nepřímého, jak zcela nepodloženě tvrdil žalobce), přičemž výrok a odůvodnění jsou v souladu a nikoliv v rozporu, jak mylně tvrdil žalobce v žalobě. Ve výroku i odůvodnění prvostupňový

správní orgán uvádí zavinění nedbalostní, konkrétně vědomou formu nedbalosti a na žádném místě tohoto rozhodnutí nepřipustil zavinění „též ve formě úmyslu“, jak zmatečně uváděl žalobce v žalobě. Prvostupňový správní orgán postavil zjištění formy zavinění právě na tom, že nedbalost k odpovědnosti za přestupek postačuje. V této souvislosti prvostupňový správní orgán popisoval také to, že žalobce byl nezodpovědný a nedisciplinovaný, když nedodržoval právní předpisy co do rychlosti řízení vozidla a pouze spoléhal na to, že v daném místě nebude prováděno měření rychlosti. Krajský soud tak nemůže přisvědčit žalobci v tom, že ve výroku rozhodnutí chybí údaj o formě zavinění.

30. K otázce zavinění se žalobce vrátil opět ve svých žalobních námitkách č. 16 až 31. Soud nemohl těmto námitkám opět přisvědčit. Žalobce nejprve obsáhle citoval jeden odstavec argumentace prvostupňového správního orgánu v jeho rozhodnutí – v pasáži o zavinění a o stanovení druhu a výše sankce. Vzhledem k provedené citaci pak žalobce odmítl, že by věděl, že překračuje nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku, která dle jeho názoru činila 70 km/hod., a i kdyby byla skutečně jen 50 km/hod., pak žalobce uvedl k provedenému hodnocení správního orgánu o zavinění, že toto hodnocení považuje za nedostatečné.
31. S uvedenou argumentací se nemůže krajský soud ztotožnit. Žalobce, jako držitel řidičského oprávnění, se musí řídit platnými právními předpisy a musí vědět, popř. si pohlídat, jakou rychlostí projíždí obcí. K tomu mu slouží tachometr umístěný na přední palubní desce, přičemž tento slouží ke sledování vlastní rychlosti řízeného vozidla. Žalobce nelze zprostit povinnosti dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci a současně povinnosti vyplývající pro něj z právních předpisů. Žalobce musí v zastavěném území, s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, přizpůsobit svoji rychlost jízdě v zastavěném území. Jak již bylo výše uvedeno, v úseku, kde byla rychlost žalobce změřena, byla nejvyšší povolená rychlost stanovena skutečně na 50 km/hod. Žalobce měl povinnost sledovat, jakou rychlostí jede v obci a současně neporušovat právní předpisy případným překročením nejvyšší povolené rychlosti. Jelikož žalobce je držitelem řidičského oprávnění (složil řidičské zkoušky), věděl, že nejvyšší povolená rychlost v obci je 50 km/hod. Pokud by to nevěděl, nemohl by složit řidičské zkoušky a ani získat řidičské oprávnění. Provedeným dokazováním před správními orgány bylo jednoznačně zjištěno, že žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 22 km/hod. (a nikoliv jenom o 2 km/hod., jak mylně žalobce tvrdil v žalobě). Žalobce dále odmítal tvrzení správních orgánů, že by věděl, že jede rychlostí 70 km/hod. Měl prý za to, že jede v souladu s místní úpravou, tedy rychlostí do 70 km/hod. a pokud bylo měřením rychlosti zjištěno, že jel 72 km/hod., pak nevědomky na chvíli hranici 70 km/hod. překročil. Krajskému soudu se jeví tvrzení žalobce jako zcela neuvěřitelné. Žalobce stále dokola uplatňuje tytéž námitky, avšak z různých úhlů pohledu a doslova dogmaticky je překrucuje. Soud k tomu znovu opakuje, že žalobce byl povinen vědět, jakou rychlostí jede v obci a také to, zda jízdou v obci dodržuje právní předpisy platné pro rychlost v obci. Za dané situace nelze v žádném případě připustit tvrzení, že zcela nevědomky překročil nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku obce, a to o 22 km/hod. Rozdíl mezi jízdou rychlostí do 50 km/hod. a jízdou rychlostí 72 km/hod. (po započtení odchylky ± 3 km/hod.) je dosti značný. Z tohoto pohledu je zcela bezvýznamná polemika žalobce o tom, že rozdíl ve sledované rychlosti o 2 km/hod. nelze rozpoznat s tím, že lze rozpoznat až rychlost s tolerancí ± 5 km/hod. Pokud žalobce namítal, že nebylo ve věci prokázáno, že ve chvíli, kdy byl

změřen, se díval na rychloměr, tudíž že by věděl, že jede rychlostí 72 km/hod., pak takové skutečnosti nemusely být předmětem dokazování a tyto námitky je třeba odmítnout. Žalobce porušil svoji povinnost a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 22 km/hod. Přitom jako řidič a držitel řidičského oprávnění, k jehož udělení je nutné splňovat také odborné předpoklady, tj. znát příslušné právní předpisy, upravující provoz na pozemních komunikacích, musel vědět, že je povinen řídit se jako účastník provozu na pozemních komunikacích právními předpisy. Minimálně tedy měl a mohl vědět (nic mu v tom nebránilo), že v daném místě je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., což byl jako řidič povinen dodržovat. Že tak v uvedeném okamžiku, kdy mu byla rychlost změřena, nečiní a rychlost překračuje, tedy musel sledovat a vědět, neboť ho o rychlosti vozidla informoval rychloměr umístěný za tím účelem v jeho vozidle. Pokud žalobce dokonce tvrdil, že snad jen nepatrně a na chvíli překročil jinak dodržovanou hranici 70 km/hod., kterou by si podle tohoto postoje zřejmě pečlivě hlídal, pak si musel být jednoznačně vědom, jakou rychlostí řídí své vozidlo. Soud tedy neuvěřil tomu, že žalobce nevěděl, jakou rychlostí vozidlo řídil. Vzhledem k naměřené rychlosti žalobce nešlo v žádném případě o bagatelní překročení nejvyšší povolené rychlosti, nýbrž o překročení o 22 km/hod. Správní orgány v tomto směru poskytly dostatečné a přezkoumatelné úvahy o překročení nejvyšší povolené rychlosti žalobcem a též o nedbalostním charakteru zavinění přestupku.

32. Pokud žalobce odkazoval na judikaturu trestních soudů, pak tato je jednoznačně obecně platná, avšak v nyní projednávané věci nepomáhá přímo objasnit ty skutečnosti, které rozporuje žalobce. Soud uzavírá, že prvostupňové správní rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
33. V souvislosti s definicí vědomé nedbalosti žalobce namítal, že správní orgán zde použil tzv. neurčitý právní pojem „přiměřené důvody“, jehož význam a obsah neobjasnil. S tímto tvrzením se krajský soud neztotožnil. Na straně 4 dole a na straně 5 nahoře prvostupňového správního rozhodnutí byla předmětem výkladu mj. zjištěná vědomá nedbalost. K tomu správní orgán uvedl, že u řidičů, jako vlastníků řidičského oprávnění, se předpokládá znalost všech zákonných předpisů upravujících problematiku silničního provozu, tj. že jsou odborně způsobilí k řízení vozidla. Na straně 5 dole prvostupňového správního rozhodnutí pak bylo k otázce míry zavinění upřesněno, že řidič ví, že je dovolena maximální rychlost pro jízdu v obci. Pak se jedná o porušení povinnosti řidiče, kterou je řidič schopen sám ovládat a dodržovat, neboť sám při jízdě ví, jakou rychlostí jede, a že se protiprávního jednání dopouští – pouze spoléhá na to, že v daném místě není prováděno měření rychlosti (takové chování svědčí o jeho nedisciplinovanosti a nezodpovědnosti, jakožto řidiče motorového vozidla). Právě posledně uvedené svědčí o určitých důvodech (přiměřených důvodech), pro které se žalobce spoléhal na to, že zájem chráněný zákonem neporuší nebo neohrozí. Není pravdou, že v rozhodnutí nebyl objasněn obsah pojmu „přiměřené důvody“, tyto zde ani nebyly typickým neurčitým právním pojmem. V žádném případě z tohoto důvodu pak netrpí prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. V posuzované věci lze uvedené vysvětlit také tak, že žalobce neměl pro rychlejší jízdu, tedy jízdu porušující právní předpisy, žádné omluvitelné či vysvětlitelné důvody, a tedy bez přiměřených důvodů (zcela nepřiměřeně) spoléhal na to, že bezpečnost a plynulost silničního provozu (zájem chráněný

zákonem) neporuší nebo neohrozí. V uvedeném tvrzení nelze shledávat nic pro věc zásadního.

34. Žalobce dále namítal, že „zřejmě“ v rozporu s názorem prvostupňového správního orgánu se uplatní zásada in dubio pro reo toliko ve věcech skutkových a nikoliv v otázce zavinění, což je otázka právní. Žalobce touto námitkou nijak zvlášť nerozporuje závěry správních orgánů. Má spíše na mysli závěry prvostupňového správního orgánu k nedbalostnímu zavinění žalobce. Prvostupňový správní orgán nad rámec svých závěrů o vědomé nedbalosti žalobce ještě pro pořádek vyloučil, že by obviněný jednal úmyslně, resp. že by se takové jednání podařilo prokázat s tím, že spolehlivě lze tvrdit pouze zavinění nedbalostní, což k odpovědnosti za přestupek zcela postačuje. Je pravdou, že zcela nadbytečně v této souvislosti ještě uvedl, že „Uplatní-li se zásada v pochybnostech ve prospěch obviněného, spolehlivě lze tvrdit pouze zavinění přestupkového jednání formou nedbalostní“. K uvedenému tvrzení soud konstatuje, že tímto nedošlo ke změně předchozích závěrů o nedbalostním zavinění žalobce a jedná se spíše o nadbytečné tvrzení správního orgánu. Nedbalostní zavinění žalobce bylo v dané věci prokázáno.
35. Žalobce dále namítal, že ve výroku prvostupňového správního orgánu nebylo uvedeno, že s rozhodnutím o vině je spojen též bodový postih (viz příloha k silničnímu zákonu). Ani této námitce krajský soud nepřisvědčil. Bodový postih za příslušný přestupek je zaznamenán do karty přestupce automaticky na základě oznámení policie, že byl spáchán a došetřen konkrétní přestupek u konkrétního řidiče. Bodový postih vyplývá z přílohy silničního zákona za některé přestupky, avšak správní orgán při vedeném řízení o přestupku nemůže rozhodovat tak, že bude či nebude bodový postih udělen v případě konkrétního jednání řidiče. Naopak v nyní posuzovaném řízení o přestupku je posuzováno konkrétní jednání řidiče, a to především z toho pohledu, zda jím byla naplněna konkrétní skutková podstata přestupku (uvedená v zákoně), a dále z toho pohledu, zda má být za takto kvalifikované jednání uložena sankce, jakého druhu a v jaké výměře. Podle § 11 odst. 1 zákona o přestupcích lze za přestupek uložit tyto sankce: napomenutí, pokuta, zákaz činnosti, propadnutí věcí a zákaz pobytu. Podle citovaného zákona platí, že za přestupek nelze uložit jiné sankce. I přes recentní judikaturu NSS nelze chápat bodový postih, tedy záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů, jako sankci, kterou má na mysli zákon o přestupcích, a která je ukládána za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí správního orgánu. Sankce, která je přestupci za konkrétní spáchaný přestupek v rozhodnutí ukládána, musí vyplývat přímo ze zákona a jiné sankce za spáchané přestupky nelze ukládat. Rozhodnutím o přestupku tedy není ukládán řidiči konkrétní bodový postih, nýbrž jsou to sankce, které vyplývají přímo ze zákona za spáchaný přestupek. To ostatně odpovídá i dikci § 77 zákona o přestupcích. Podle poslední citovaného ustanovení musí výrok o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce. Uvedená povinnost byla v posuzované věci dodržena. Prvostupňové správní rozhodnutí není v důsledku nepřipomenutí bodového postihu nezákonné.
36. Na předposlední okruh žalobních námitek již soud částečně ve výše provedeném výkladu odpověděl. Jednalo se o námitky žalobce, že si je jist, že během své jízdy žádnou značku začátek či konec obce nemíjel, a že tedy přestupek nespáchal v obci. Pokud prvostupňový správní orgán uzavřel, že se žalobce dopustil přestupku v obci, pak toto tvrzení opřel o

skutečnosti v řízení nezjišťované, resp. nebylo uvedeno, z jakého podkladu zjistil, že žalobce projel okolo dopravní značky značící začátek obce, popř., zda taková značka zde byla vůbec umístěna. Z uvedeného žalobce dovozoval nepřezkoumatelnost tvrzení správních orgánů.

37. Posledně citované námitky musí soud označit za zcela účelové. Žalobce nikdy nezpochybňoval místo, kde byl změřen a nakonec zastaven, pouze nyní uvádí to, že nejel v obci. Takové tvrzení se nezakládá na pravdě. K tomu je třeba nejprve uvést, že žalobce takové námitky neuplatnil ve správním řízení. Ve správním řízení byl totiž nejprve vydán příkaz, proti němuž žalobce podal odpor (bez bližšího odůvodnění). Na základě podaného odporu byl příkaz zrušen a bylo pokračováno ve správním řízení s tím, že žalobce byl předvolán k ústnímu jednání na den 27. 5. 2016. K tomuto ústnímu jednání se žalobce nedostavil a rovněž ani jeho zmocněnec Ing. J., jenž se omluvil s tím, že netrvá na své přítomnosti u svědeckých výpovědí. Ústní jednání proběhlo tedy bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Bylo při něm provedeno dokazování, mj. oznámením přestupku, úředním záznamem příslušníků policie, záznamem o přestupku s fotodokumentací a naměřenou rychlostí, ověřovacím listem silničního radarového rychloměru, a také výslechem svědka B. B. (jeden ze zasahujících policistů). Zmocněnec žalobce si i přes neúčast u ústního jednání vyžádal kompletní obsah správního spisu v kopii a rovněž požádal o stanovení termínu pro vyjádření se k podkladům. I přes poskytnutí kompletní kopie správního spisu a stanovení lhůty pro vyjádření se k podkladům, zmocněnec na výzvu správního orgánu nereagoval a k podkladům se nevyjádřil. Po vydání prvostupňového rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání a ani na následnou výzvu k doplnění tohoto odvolání nereagoval. Krajský úřad proto přezkoumal pouze soulad prvostupňového správního rozhodnutí, včetně celého správního řízení, s právními předpisy. Jelikož neshledal nesoulad rozhodnutí i celého správního řízení s právními předpisy, tak odvolání žalobce zamítl. Z provedeného shrnutí lze zjistit, že žalobce v průběhu správního řízení nikdy neuvedl žádné konkrétní námitky proti správnímu rozhodnutí či proti průběhu správního řízení nebo dokazování. Pokud pak žalobce uplatňuje své námitky proti postupu správních orgánů až v řízení před soudem, může to být jeho procesní taktika, avšak správní orgány se zjevně s takovými námitkami nemohly v napadených rozhodnutích vypořádat.
38. Nelze očekávat, že by v obcích byly veškeré komunikace, a to tedy i účelové, standardně ve všech případech označeny svislou dopravní značkou označující začátek a konec obce. V takovém případě ani nelze zprostit povinnosti dodržovat nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci jen proto, že by řidič fakticky nemíjel předmětnou dopravní značku. Výběr trasy pro jízdu vozidlem je na vůli žalobce, a z toho mu vyplývá sice právo výběru trasy, ale také povinnosti, které vyplývají ze silničního zákona. K podpoře tohoto názoru soud odkázal na praxi Nejvyššího správního soudu, konkrétně na jeho rozsudek ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50.
39. Podle výše uvedeného rozsudku NSS je „*Smyslem stanovení maximální povolené rychlosti pro jízdu v obci (§ 18 odst. 4 silničního zákona) ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Obec je v § 2 písm. cc) silničního zákona vymezena primárně jako zastavěné území. Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující znak obce. Přijede-li*

řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potenciálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku, svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymežující začátek obce či nikoliv“. Dále NSS v rozsudku uvádí, že „Ryze gramatický výklad, že řidič je povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci 50 km/h jen tehdy, projede-li kolem značky informující o začátku obce, by vedl k absurdním důsledkům (...), (...) řidič, který vjede do obce po účelové komunikaci, na niž se značky označující začátek a konec obce neosazují, nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci, protože při vjezdu na území obce nebyl žádným označením upozorněn, že se již nachází v obci. Lze si jistě představit, k jakým nepřijatelným důsledkům by zmíněná interpretace mohla vést: v obcích by maximální povolenou rychlost 50 km/h měli povinnost dodržovat pouze řidiči, kteří přijeli do obce po komunikacích osazených značkami č. IS 12a Obec; ostatní řidiči, kteří zahájili svoji jízdu v obci, přijeli do obce po účelové komunikaci či ti, jenž by účelově objeli ceduli označující začátek obce mimo pozemní komunikaci (např. po poli), by se v obci směli pohybovat maximální rychlostí 90 km/h přípustnou pro provoz na silnici vedoucí mimo obec. Naznačené chování řidičů by značně narušilo bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích v obci a hrubým způsobem by ohrožovalo zdraví a majetek obyvatel obce i účastníků silničního provozu.“

40. Ve shodě s prvostupňovým správním orgánem je třeba zdůraznit, že žalobce při projíždění obcí mnohokrát míjel zástavbu rodinných a bytových domů, dále veřejné osvětlení v obci, přejížděl také přes přechod pro chodce, míjel světelné semaforey a v neposlední řadě projížděl kolem zastávky MHD. Z uvedeného žalobce mohl dovodit, že s vozidlem projíždí obcí. Tvzení žalobce o tom, že nevěděl, že se při jízdě nachází v obci, se zdá být liché, neboť žalobce má trvalé bydliště v (obec), tedy v nedaleké obci. Každý průměrný obyvatel má určitou místní znalost okolních pozemních komunikací a v případě žalobce nemůže jít o řidiče, který by projížděl nejbližším okresním městem Žďár nad Sázavou poprvé a neměl by příslušné místní znalosti.
41. Výše provedené úvahy v žádném případě nezabývají žalobce jeho odpovědnosti za spáchaný přestupek, a to i s ohledem na rozhodnutí NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50. Žalobce se přestupku dopustil v obci, kdy mu bylo prokázáno zavinění z nedbalosti. S ohledem na shora provedený výklad není pravdivé tvrzení žalobce v tom, že prvostupňový správní orgán opřel své závěry o přestupku žalobce v obci o skutečnosti v řízení nezjišťované, aniž by uvedl, z jakého podkladu to zjistil. Z obsahu správního spisu je zcela zjevné, že oba službu konající policisté pan B. a pan Š. potvrdili, že hlídkovali v obci, dále, že radar byl umístěn v obci na komunikaci I. třídy č. 37 v ulici u zpomalovacího semaforu a u domu č. ... ve směru od ulice nedaleko přechodu pro chodce (uvedené vyplynulo z oznámení přestupku, úředního záznamu o přestupku, též z výpovědi svědka B. B.). Spáchání přestupku v obci je výše citovanými důkazy jasně doloženo. Ke značkám označujícím začátek obce a konec obce se soud již vyjádřil výše. Nicméně při řádném sledování situace v okolí komunikace, po které žalobce jel, muselo být žalobci známo, že jede v obci. Musel například minout značku upozorňující na přechod pro chodce nebo jasně a zřetelně označenou zastávku autobusové dopravy. Vzhledem k tomu, že s tím je spojen možný pohyb chodců, měl žalobce důsledně zvažovat, jaká by měla být jeho přiměřená rychlost, a současně měl sledovat, zda indicie v okolí nenaznačují, že se již dávno nachází v obci. Vzhledem k nedalekému trvalému bydlišti žalobce by bylo však s podivem, že by žalobce nevěděl, že se v obci nachází. Je

zcela nepravděpodobné, že by byla v okolí komunikace naprostá tma, jak v žalobě tvrdil žalobce, a že by neviděl žádnou zástavbu. Komunikace se skutečně nachází v zastavěném území, a to z obou stran. Pokud si žalobce stěžoval, že mu prvostupňový správní orgán nevysvětlil, zda pojem obec používá ve smyslu silničního zákona, nebo katastrálního zákona anebo zákona o obcích, pak vzhledem ke spáchanému přestupku v obci je odpověď zcela logická. Jde o pojem obec ve významu silničního zákona, neboť tento předpis žalobci v § 18 odst. 4 ukládá povinnost řídit vozidlo v obci maximální rychlostí do 50 km/hod. Účelem tohoto ustanovení je zajistit bezpečnost ostatních účastníků provozu v zastavěném území, a také potenciálních chodců, zvířat, včetně ochrany majetku. Obec ve smyslu citovaného zákona představuje zastavěné území, kde je předpokládán větší pohyb chodců. Soudu však není zřejmé, z jakého důvodu žalobce tyto otázky pokládá, a to i přesto, že odpovědi na ně jsou zcela logické a závěry správních orgánů v nyní přezkoumávaném řízení tomu jakkoliv neodporují.

42. Pokud žalobce závěrem namítal, že má pochybnosti o tom, zda měření rychlosti proběhlo řádně, zejména v souladu s návodem k obsluze rychloměru, pak k této námitce žádné konkrétní pochybnosti neupřesnil. Soud tak může jen obecně konstatovat ve shodě s prvostupňovým správním orgánem, že měření bylo provedeno silničním radarovým rychloměrem RAMER10 C, jenž byl jako měřidlo ověřen k měření rychlosti za dodržování Návodu k obsluze Ověřovacím listem dne 30. 11. 2015, s dobou platnosti ověření do 29. 11. 2016. Správní orgán dále získal osvědčení o proškolení k používání silničních rychloměrů pana Š. a pana B., tedy zasahujících policistů, kteří jsou oprávněni používat zařízení ve všech modifikacích schváleného typu zařízení. Chybu měřícího zařízení i samotného provádění měření označil prvostupňový správní orgán za zcela vyloučenou. Překročení povolené rychlosti bylo zdokumentováno fotodokumentací kalibrovaným zařízením o překročení rychlosti konkrétního vozidla. I když na pořízené fotodokumentaci nebyla čitelně zachycena registrační značka vozidla, tato skutečnost byla následně vysvětlena a zhojena svědeckou výpovědí policisty B. Měřící zařízení má zabudován systém rozpoznávání registračních značek a systém LOOK, což jsou údaje o vozidle včetně technické kontroly. Toto se objeví na displeji při změření vozidla. Na DURABOOKu (tablet) je vidět vozidlo pod nočním filtrem, kde je registrační značka čitelná. Avšak v programu Archiv se nedokáže přepnout filtr, protože je na snímku pořízeném v nočních hodinách registrační značka nečitelná. Při zpracování přestupku je však registrační značka vidět. V této souvislosti byla vyloučena záměna vozidla či řidiče mezi změřením rychlosti a zastavením vozidla, neboť policisté měli vozidlo stále na dohled, vyrazili za ním ihned po změření vozidla, vozidlo bylo systémem rozpoznáno a je zde zřetelně vidět i obličej řidiče, přičemž totožná osoba je i na fotografii na Záznamu o přestupku.
43. Žalobce ke svým pochybnostem o správnosti měření rychlosti předložil soudu odborný posudek ze dne 4. 1. 2018 č. 106/2018, jímž chtěl prokazovat nesprávnost provedeného měření rychlosti vozidla. Předložený odborný posudek však nesprávnost měření neprokazuje, pouze obecně reaguje na tzv. čestné prohlášení žalobce (bez uvedení data; soudu předloženo dne 26. 2. 2019), v němž si najednou žalobce vzpomněl, že nemohl jet rychlostí 75 km/hod., dále že si všiml, že přední kolo služebního vozidla bylo viditelně podhuštěné, a dále že před příjezdem k předmětnému přechodu pro chodce dokončoval úhybný manévr, když se snažil vyhnout zvířeti, nejspíše kočce na vozovce. Obsah

předloženého odborného posudku č. 106/2018 soud již citoval v kapitole IV. tohoto rozsudku, proto na něj pro stručnost odkazuje. V předkládaném posudku je např. citováno, že se žalobce v čestném prohlášení zmínil, že se v době měření vyhýbal objektu na vozovce. V posudku na to bylo reagováno tak, že vzhledem k vychýlení měřicího úhlu není rychlost měřená radarovým zařízením rychlostí, kterou se měřené vozidlo pohybovalo. K tomu však krajský soud uvádí, že z dokazování provedeného před správními orgány z žádného podkladu nevyplývalo, že by žalobce poblíž přechodu pro chodce a místa měření jeho rychlosti prováděl nějaký úhybný manévr, a že by tedy došlo k vychýlení měřicího úhlu. Žalobci se nepodařilo prokázat, že by k takové situaci došlo a policisté v průběhu správního řízení potvrdili, že měření proběhlo v souladu s návodem k použití rychloměru. Obdobný závěr lze učinit i o další domněnce žalobce uvedené v jeho čestném prohlášení, a to o podhuštění levé přední pneumatiky služebního vozidla policistů. Předkládaný posudek se k tomu totiž vyjadřuje tak, že *„v čestném prohlášení je dále uvedeno, že žalobce si všiml nedostatečného tlaku v levé přední pneumatice měřicího vozidla. Nedostatečný tlak v pneumatice spojený s deformací pláště má vliv na hodnotu měření vlastní rychlosti, kterou měřicí zařízení potřebuje pro správné určení rychlosti měřeného vozidla (...). Lze tedy konstatovat, že hodnota změřené rychlosti byla ovlivněna i nedostatečným tlakem v pneumatice vozidla, který obsluha neprovedením kontroly „radar podle tach“ nezaznamenala.“* K tomuto krajský soud uvádí, že policisté v průběhu správního řízení zcela vyloučili jakoukoli nesprávnost provedeného měření, a tedy i nekalibrované měřidlo či nedostatečně připravený služební vůz. Ve správním řízení nebylo prokázáno, že by levá přední pneumatika služebního vozidla policistů byla podhuštěná či jakkoliv jinak deformovaná. Před konáním služby policisté pravidelně prohlíží služební vůz. Toto žalobce poprvé uvedl až v čestném prohlášení, které soudu předložil až dne 26. 2. 2019. Jelikož existence podhuštěné pneumatiky u služebního vozidla policistů i existence úhybného manévru žalobce v době provádění měření nebyly ničím prokázány, nelze z těchto skutečností vycházet. Navíc poprvé byly zmíněny až v řízení před soudem a správní orgány je již nemohly konkrétně vyvracet nebo se jimi zabývat. Jelikož žalobce existenci těchto okolností ničím neprokázal, nemohou být jakkoliv relevantní ani závěry předkládaného odborného posudku, protože tyto reagují na ničím nepodložené okolnosti. Jedná se tak o důkaz nadbytečný či nepoužitelný pro posuzovaný případ, neboť měřicí vozidlo policistů stálo na stanovišti v protisměru jízdy žalobce (z úředního záznamu ze dne 13. 3. 2016 vyplývá stanoviště radaru: I. č., ulice, zpomalovací semafor u č. domu 37), kde byla rychlost žalobce změřena. Měření rychlosti žalobce nebylo prováděno při souběžné jízdě policistů za ním.

V. Závěr a náklady řízení

44. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
45. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo

na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. března 2019

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.